

La cosa va de sants (i II)

Romà Casanova, bisbe de Vic

Parlant de sants, no podem deixar de citar el papa Francesc en la seva exhortació apostòlica *Gaudete et exsultate*: «M'agrada de veure la santedat en el poble de Déu pacient: en els pares que crien amb tant d'amor els seus fills, en els homes i dones que treballen per portar el pa a casa seva, en els malalts, en les religioses ancianes que continuen somrient. En aquesta constància per tirar endavant dia a dia hi veig la santedat de l'Església militant. Es tracta moltes vegades de la santedat de "la porta del costat", d'aquells que viuen prop de nosaltres i són un reflex de la presència de Déu» (7). Continuant la nostra reflexió sobre els sants, aquests que Francesc anomena els sants de la porta del costat, els podem també anomenar els sants de l'ordinari, en contraposició als qui anomenàvem sants per la seva vida extraordinària.

La santedat és fer les coses tal com Déu vol

Aquesta possibilitat de santedat en la vida ordinària dona resposta a la crida universal a la santedat que el Concili Vaticà II ens recorda: «En l'Església tothom, tant els qui pertanyen a la jerarquia com els qui són pasturats per ella, són cridats a la santedat, tal com diu l'Apòstol: *La voluntat*

de Déu és aquesta: la vostra santificació (1 Te 4,3)» (LG, 39). La pregunta que ens hem de fer és la següent: com ha de viure el cristià que vol esdevenir sant en la vida ordinària? La resposta no consisteix en un programa particular, sinó a fer sempre allò que la circumstància concreta demana, instant rere instant, deixant la cura a la divina providència perquè condueixi el nostre existir. Així el camí vers la santedat no es redueix pas a un sistema d'accions o d'exercicis, sinó que abraça la vida en el seu conjunt.

La característica de l'amor en la quotidianitat s'ha de viure fent el que s'ha de fer ara, perquè aquesta és la voluntat de Déu, i fer-ho com l'amor ho exigeix, del tot i de tot cor. Una santedat com aquesta és, doncs, un camí que sempre duu més lluny, fins a l'infinit. No és qüestió de coses extraordinàries. La persona que segueix aquest camí fa el que hauria de fer tothom qui vulgui assumir la seva existència correctament, ara i aquí. Ni més, ni menys. Aquesta és la santedat: fer les coses com s'han de fer, i no seguint eventuais motius personals. Perquè les coses s'han de fer tal com Déu vol, ja que ell ho ha creat tot i és la seva voluntat la que s'expressa en cada situació. L'home rep, per dir-ho així, la tasca a acomplir de les mans de Déu.

